

דברי תורה

מאת נ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שנאמרו בסעודה שלישית שבת פרשת נצבים וילך תש"פ לפ"ק

יוצא לאור ע"י מכון מעדני מלך וויען - גליון אלף קע"ט

כל חלי וכל מכה אשר לא כתוב בספר התורה הזאת, ועל זה אין כפרה בכבשי החג, ולכן הוריקו פניהם.

מעשה יתכן שיש בכם איש או אשה אשר בשמעו את דברי האלה הזאת, שהם צ"ח קללות, והתברך בלבבו לאמור שלום יהיה לי, שצ"ח כבשי החג יכפרו ויכלו הצ"ח קללות. ואמר לא יאבה ה' סלוח לו, ורבעה בו 'כל האלה' הכתובה בספר הזה, אותה האלה שמתחלת בתיבת 'כל', כל חלי וכל מכה אשר לא כתוב בספר התורה הזאת יעלם ה' עליך, אשר הם לא נכללו בהצ"ח קללות, שהם מאה חסר שנים, ומחה ה' את שמו מתחת השמים.

*

אמנם יש לומר עוד, כי גם 'האלה הכתובה בספר הזה' ירבעו בו, ולא רק המכה אשר לא כתוב, כי הצ"ח כבשים לא יגינו לכפר עליו על חטאיו. והוא דמצינו בעדת קרח, שאמר משה ה' אל תפן אל מנחתם (במדבר טו-טו), וברש"י יודע אני שיש להם חלק בתמידי צבור, חלקם לא יקובל לפניך לרצון. תניחנו האש ולא תאכלנו (תנחומא ז) ע"כ. והיינו דכמו שמצינו בקרבנות דהכהנים אוכלים ובעלים מתכפרים (פסחים טו:), הרי דאכילת הכהנים הם חלק מהכפרה, כמו כן בחלק הקרבן שמגיע על המזבח, המזבח אוכל ובעלים מתכפרים, ולכן ביקש תניחנו האש ולא תאכלנו, וממילא לא יתכפרו.

והענין הוא דאיתא בגמרא (ובחים ז): דבדליכא תשובה אין קרבן מכפרת דכתיב (משלי כא-כז) זבח רשעים תועבה ע"ש. ומבואר במשנה למלך (שגגות ג-ד ד"ה וראיתי) דהעובר לתיאבון אינו בכלל זה ומקבלים ממנו קרבן, ורק מי שעובר עבירות להכעיס הוא בכלל זבח רשעים תועבה ע"ש. ואם כן הרשע הזה, אשר אומר 'למען ספות הרודה את הצמאה', שעובר עבירות הן לתיאבון כשהוא צמא להחטא, והן כאשר הוא רודה ועושה להכעיס, אצלו אין חלק הקרבנות

אתם נצבים היום כולכם לפני ה' אלקיכם וגו' (כט-ט). ברש"י למה נסמכה פרשת אתם נצבים לקללות, לפי ששמעו ישראל מאה קללות חסר שנים, הוריקו פניהם ואמרו מי יוכל לעמוד באלו, ואמר להם אתם נצבים היום, הרבה הכעסתם למקום ולא עשה אתכם כלייה, והרי אתם קיימין לפניו, כיום הזה שהוא קים, והוא מאפיל ומאיר, כך האיר לכם וכן עתיד להאיר לכם וכו' ע"כ. והיא פליאה לפייס אותם בדברים הללו, שאין ה' עושה מה שאומר, ואין לפחוד מדבריו, שהרי הרבה הכעסתם למקום והרי אתם קיימין, והאומר הקב"ה ותרן הוא יותרו חייו (בבא קמא ג.). ועין בכלי יקר.

והיה בשמעו את דברי האלה הזאת, והתברך בלבבו לאמור שלום יהיה לי כי בשרירות לבי אלך, למען ספות הרודה את הצמאה, לא יאבה ה' סלוח לו וגו', ורבעה בו כל האלה הכתובה בספר הזה וגו' (כט-יח). ויש להבין במה יתברך בלבבו שלום יהיה לי, וכי בשופטני עסקינן שעושה תורת ה' פלסתר כי שלום יהיה לו, ולא יחול עליו הקללות שדיבר ה'. ואם בכופר עסקינן, מה יועיל אמירת ה' כי לא יאבה סלוח לו, הלא לדעתו לית דין ולית דיין ח"ו.

ונראה דהנה אמרו, ששמעו ישראל 'מאה קללות חסר שנים', וביאר בחתם סופר (קטז:) מה שלא אמר ששמעו תשעים ושמונה קללות, אלא מאה חסר שנים. כי בקללות כתיב גם כל חלי וכל מכה אשר לא כתוב בספר התורה הזאת יעלם וגו', אם כן באמת הם מאה, אלא שחיסר ב' ולא גילה לנו מה הם, על כן הוריקו פניהם ע"כ.

ויש להוסיף, דהנה מבואר ברש"י (במדבר כט-יח) דבחג הסוכות היו מקריבין צ"ח כבשים, לכלות מהם צ"ח קללות שבמשנה תורה (מדרש תדשא יא) ע"כ. ואם כן אין לחוש כל כך להצ"ח קללות האלו, כי כבשי החג מכלים הקללות הללו. אמנם באמת יש בקללות הללו מאה חסר שנים, ונשאר חוץ מהצ"ח קללות עוד שנים שלא נתגלו,

כל השנה שיחשב כאילו עבד את בוראו, וכמאמרם (יומא פו).
דבתשובה מאהבה וזדונות נעשו לו זכויות.

ויעל זה אמר הנביא (הושע ב-א) והיה במקום אשר יאמר להם לא עמי אתם, יאמר להם בני א-ל חי. לא אמר 'תחת' אשר יאמר להם לא עמי וגו', אלא 'במקום', שאותו מקום ומצב שעבר עבירה והמריד בה', יתהפך לכם לזכות, כאילו אותה שעה עבדתם את ה', ומאכילת איסור יהא נעשה אכילת מצוה, ומהנאת עבירה תהא נעשה שמחה של מצוה.

והנה בבריאת האדם כתיב, וייצר ה' אלקים את האדם עפר מן האדמה (בראשית ב-ז). וברש"י שתי יצירות, יצירה לעולם הזה ויצירה לתחיית המתים (תנחומא תזריע א) ע"כ. ובבעל הטורים וייצר מלא בב' יודין, לפי שבראו בשני יצרים יצר טוב ויצר רע (ב"ר יד-א) ע"כ. והענין הוא דאיתא בגמרא (סנהדרין לח:) בשעה שבקש הקב"ה לבראות את האדם, ברא כת אחת של מלאכי השרת, אמר להם רצונכם נעשה אדם בצלמנו (שם א-כ), אמרו לפניו רבוננו של עולם מה מעשיו, אמר להן כך וכך מעשיו וכו' ע"ש. ויש לומר הכוונה, כי המלאכים אמרו לה' מהו התועלת בבריאתו, הלא אתה יודע 'מה מעשיו', שעלול הוא לחטוא, ואין אדם צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא, ולמה לך לברוא אדם, ונוח לו שלא נברא. והשיב להם ה' שהכין כבר כח התשובה קודם הבריאה (פסחים נד). ולא עוד אלא שבידו של אדם להפוך גם אותה מעשה החטא להיות לו לזכות, בתשובה מאהבה. וזהו 'כך וכך מעשיו', הוא יכול לעשות ממעשיו כך וכך, או שישאר החטא במקומו, או שיתהפך לזכות. ובהיות כי מלאכי מעלה מקטרגים שלא תתקבל התשובה, על כן אמרו מה אנוש כי תזכרנו, והושיט ה' אצבעו הקטנה ושרפן, וכמאמרם (פסחים ק"ט). דכתיב (יחזקאל א-ח) וידי אדם מתחת כנפיהם, ידו כתיב, זה ידו של הקב"ה שפרוסה תחת כנפי החיות כדי לקבל בעלי תשובה, מפני מדת הדין [שמקטרגת ואומרת לא תקבלם והוא מקבלם בסתר] ע"ש.

ולכן כתיב 'וייצר' ה' אלקים את האדם, שבראו בשני יצרים, יצר טוב עם יצר הרע, ואם כן עלול האדם לחטוא, אמנם עבור זה בראו בכח התשובה, יצירה לעולם הזה, ויצירה שניה לתחיית המתים, כי רשעים בחייהם קרויין מתים (ברכות יח:), ובתשובה יוכל להבראות יצירה שניה להיות כקטן שנולד. ולכן רק ביצירת האדם כתיב וייצר הוי"ה אלקים, שלא נאמר בשאר הבריאה. כי בעשיית מצות מעורר האדם רחמי ה', אם בחוקותי תלכו וגו' ונתתי גשמיכם וגו' (ויקרא כו-ג), שזהו השפעה משם הוי"ה, ולעומת זה בהחטא מעורר התוכחה והקללות שהם נשפעים ממדת אלקים מדת הדין. אמנם כאשר עושה תשובה מאהבה, וזדונות מתהפכים לזכויות, אז נעשה מהאלקים הוי"ה. ולכן ביצירת האדם שבראו בכח שיוכל

שלו מכפרים עליו ולא מתקבלים, ואין הצ"ח כבשים של חג מגינים עליו נגד הצ"ח קללות, ולא יאבה ה' סלוח לו, אלא ורבעה בו כל האלה הכתובה בספר הזה, אשר גם הקללות הכתובות והגלויות בתורה ירבעו עליו, ומחה ה' את שמו.

וכמו כן כהיום שחרב בית מקדשינו, ואין לנו הקרבת קרבנות בפועל, תיקנו לנו חז"ל להתפלל בכל יום, ותפלות כנגד תמידין תיקנום (ברכות כו:), והם מתכפרים עלינו כמו קרבן, ונשלמה פרים שפתינו. אמנם גם בתפלה מצינו שאמרו זבח רשעים תועבה (ברכות כב:), דלא עדיף התפלה מקרבן גופיה. ורק במי שמתחרט על עונותיו ועושה תשובה, תפלתו מתקבלת לרחמים ולרצון.

*

הכתוב אומר, מזמור לתודה הריעו לה' כל הארץ וגו', עבדו את ה' בשמחה וגו', דעו כי ה' הוא האלקים, הוא עשנו, ולו אנחנו עמו וצאן מרעיתו וגו' (תהלים ק-א). ויש לדקדק אמרו הוי"ה הוא האלקים, הלא מדת הוי"ה אינה מדת אלקים, שזהו רחמים וזהו דין. ולמה הדגיש הוא עשנו, הלא גם אחר היצירה הוא מקיים אותנו ונותן לנו חיותנו. וגם למה קרא אותנו כאן בתואר שאנו 'צאן' מרעיתו. ובמה שאמר ולו אנחנו עמו, הקרי הוא 'לו' והכתיב הוא 'לא', ואין לו פירוש כלל שאין אנו עמו. ועיין ברש"י שנדחק בזה.

ונראה דהנה אנו עומדים כעת כבר בסיום ימי הרחמים והרצון של חודש אלול. ואיתא בשפת אמת כמה פעמים בשם החידושי הרי"ם זצ"ל שאמר, כי 'אלול' הם אותיות 'לו לא'. והסמיכו על הכתוב הנ"ל ולו אנחנו עמו, שהקרי הוא לו והכתיב לא. והכוונה כי לפי מה שמכיר האדם ריחוקו מאת ה', שהוא בגדר 'ולא' אנחנו עמו, שמרחוק ה' נראה לו, וחטר לו קירבת ה', כן הוא זוכה אחר כך לתקן את מעשיו להיות 'ולו' אנחנו עמו וצאן מרעיתו ע"כ.

ויש לומר בזה עוד, כי הנה מתנה טובה ניתן לנו מאת ה', שידו פתוחה לקבל שבים, ובחרטה אמיתית על העבר, וקבלה אמיתית על להבא, יכולים להעביר אשמות כל השנה כולה, ולהשליך במצולות ים כל חטאתם במקום אשר לא יפקדו ולא יעלו על לב לעולם. וזהו גם בתשובה פחותה של יראת העונש, שמתעורר מיום הדין, שעוברין לפניו כבני מרון, אשר מי לא נפקד כהיום הזה. אמנם יש חסד עוד יותר גדול, שהעושה תשובה מאהבה, מתוך התבוננות על חסדי ה' עמו ועם בני ביתו, שנמצא בחיים וה' מזמין לו כל צרכיו, אשר אין אנו מספיקין להודות גם על אחת מאלף אלפי אלפים טובות שעושה עמנו. ומה שילם עבור זה לקונו האהובו, עונות פשעים וחטאות, שהוא כפוי טובה, ומשלם רעה תחת טובה, ומתעורר לשוב מאהבת קונו, אז יוכל להעלות כל המעשים שעשה במשך

זבזה, נחזור לפרשתנו שאמר להם משה אתם נצבים היום, כי מצינו במשה רבינו שבתחלת דברי תוכחתו לישראל כתיב אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל בעבר הירדן במדבר בערבה מול סוף (דברים א-א). וברש"י מנה כאן כל המקומות שהכעיסו לפני המקום בהן, לפיכך סתם את הדברים והזכירם ברמז מפני כבודן של ישראל ע"כ. וביאר בספר אמרי אלימלך (להרה"ק מגרודזסק זצ"ל) דלכאורה הלא החטאים הללו המוזכרים כאן ברמז, נמנים להלן במפורש תוך פירוט כל הפרטים, ולא חס על כבודן. וכתב דמכיון ששמעו בני ישראל דברי התוכחה מיד חזרו בתשובה שלימה ואמיתית, וכיון שהחזרו בתשובה מאהבה וזונות נעשים לו זכויות, אם כן ממילא הפכו כל החטאים למצות, ולכן מנה אותם משה לפרטי פרטים, כיון שביקש להזכיר ככל היותר את זכויותיהם של ישראל, וכפי מה שיתרבה ויוגדל החטא, יתוספו הזכויות.

והנה דור המדבר ניסו את ה' עשרה פעמים (אבות ה-ד), ואם כי כבר עבר מאז כארבעים שנה, מכל מקום חטאתם היה נגד עיניהם תמיד, וכאשר שמעו דברי התוכחה הוריקו פניהם ואמרו מי יוכל לעמוד באלו. אמנם משה ידע גדול מעלתם שכבר חזרו על כל החטאים הללו בתשובה מאהבה, וזונותם נתהפכו כבר לזכויות, ואין להם לחוש לקללות הללו. ולכן פייסם ואמר להם, הרבה הכעסתם למקום ועם כל זה אתם קיימים, כי נתקבל לפניו תשובתכם מאהבה שעשיתם, ואתם חיים וקיימים כהיום הזה. ומה היום מאפיל ואחר כך מאיר, להורות שגם אחר חשוכא יכולים להפוך לזכויות, וגם כאשר הארץ היתה תוהו ובוהו וחושך במעשיהן של רשעים, אמר ה' יהי אור, שכל זה יוכל להתהפך לאורה אלו מעשיהן של צדיקים, כן האיר לכם. והוסיף ז' עתיד להאיר לכם, בכל הדורות הבאות יהיה לכם כח הזה שיוכלו להפוך האופל לאורה, הזונות לזכויות, האלקיים להו"ה. ואתם נצבים היום כולכם לפני הו"ה אלקיכם, שעשיתם תשובה מאהבה דומיא דיום שמאפיל ומאיר, ואתם נצבים לפני הו"ה אלקיכם דייקא, שהמדת הדין של אלקיכם נתהפך כבר למדת הרחמים של הו"ה.

* * *

אזן ער האט צוגעגעבן, כך עתיד להאיר לכם, נישט נאר פאר ענק, נאר אין אלע דורות, מיר האבן די מעגליכקייט מאיר צו זיין אלעס וואס מען האט געזינדיגט אין משך פונעם יאר. ווען א יוד איז זיך מתבונן, און ער נוצט אויס די טעג וואס איז נאך געבליבן, עס איז דא די טעג פון די ימי הסליחות, נאכדעם איז דא די טעג פון עשרת ימי תשובה, דאס איז צוויי וואכן פון רחמים ורצון, וואס דער אייבערשטער איז מקבל אלעס וואס יודען טוען. דער אייבערשטער האט אונז געגעבן א מתנה טובה, זאל מען נישט אוועקווארפן די מתנה טובה. **נעמען אין די טעג צייט**

לעשות תשובה מאהבה להפוך הזדונות לזכויות, כתיב יחד וייצר הו"ה אלקי"ם, שיש בכח האדם לעשות ממדת הדין של אלקים, מדת הרחמים של הו"ה.

זבזה, נבוא אל המכוון, 'מזמור לתודה', על דרך שפירש רש"י זובח תודה יכבדני (תהלים נ-ג), המביא לו זבח של תשובה והודאה על עונותיו הוא יכבדני ע"כ. וכמו כן מזמור זה נתקן מזמור לה' שנתן לנו כח התשובה, שבוידוי עונותיו מתכפר לו הכל. ואמר 'הריעו לה' כל הארץ', קאי על ימי הדין של ראש השנה שהוא יום תרועה, שאין להתעצב על העבר, כי יש לנו כח התשובה, 'עבדו את ה' בשמחה ובואו לפניו ברננה'. ולא רק תשובה שזדונות עדיין נשאר שגגות, אלא 'דעו כי הו"ה הוא אלקי"ם', כי מהחטאים שמעוררים מדת הדין של אלקים, אותן המעשים עצמם יכולים להפוך לזכויות להיות ממנה שם הו"ה של רחמים. 'הוא עשנו', הלא עבור זה עשה את האדם מתחלתו, כי כך וכך מעשיו, שיכולים להפוך הכל בתשובה, ועבור זה כתיב בבריאתו, וייצר הו"ה אלקי"ם את האדם, שעשאו שתי יצירות גם להחיות מתים, ולעשות מאלקי"ם הו"ה. ולכן גם כאשר חטאנו לפניו ולא אנחנו עמו, נוכל להתהפך להיות 'ולו אנחנו עמו', ואותו מקום אשר יאמר להם לא עמי אתם, נוכל להשתנות שעל אותן המעשים עצמם יאמר להם בני א-ל חי, שיתהפכו כולם לזכויות. ועל כן החודש של ימי רחמים ורצון, נקרא חודש 'אלול', שזהו עבודת הימים הללו להתהפך מ'לא' אנחנו עמו, להיות 'לו' אנחנו עמו.

*

וסיים ולו אנחנו עמו 'וצאן מרעיתו', דאיתא בגמרא (שבת ע:) דרבי זירא שאל לרב יהודה מאי טעמא עיזי מסגן ברישא והדר אימרי, אמר ליה כברייתו של עולם, דברישא חשוכא והדר נהורא [סתם עזים שחורות, סתם רחלות לבנות] ע"כ. והענין הוא דאיתא במדרש (כ"ר ב-ה) מתחלת ברייתו של עולם צפה הקב"ה במעשיהן של צדיקים ומעשיהן של רשעים, והארץ היתה תוהו ובוהו (בראשית א-ב) אלו מעשיהן של רשעים, ויאמר אלקים יהי אור אלו מעשיהן של צדיקים ע"כ. ואם כן סדר ברייתו של עולם מורה על תשובה, שראה מתחלה הארץ תוהו ובוהו במעשיהן של רשעים, והדר נהורא, ויאמר אלקים יהי אור אלו מעשיהן של צדיקים, שיש ביכולת האדם לשנות החושך של מעשיו הרעים לאור של מצות ומעשים טובים, כי בכח תשובה מאהבה וזונות נעשו זכויות. ודבר זה מלמד אותנו גם הצאן, דעיזי מסגן ברישא שהם חשוכא, ושוב בא אחריו הצאן, להורות שאחר ויהי ערב יוכל עוד להיות ויהי בוקר, 'ולא' אנחנו עמו נוכל להפוך להיות 'ולו אנחנו עמו', כי אנו 'צאן מרעיתו', דעיזי מסגי ברישא והדר אימרי, דברישא חשוכא והדר נהורא, שזהו כברייתו של עולם, שרק עבור שיש כח התשובה נברא העולם.

אוועקגעפאלן, און זיי קומען נישט אין די בתי מדרשים, אויפצושטיין פארטאגס און מתפלל זיין. און אז דער באשעפער האט נישט אוועקגענומען פון אים דעם רוח קדש, אז ב"ה אז ער איז א שומר תורה ומצוות, ער האט די זכיה צו טון א נחת רוח פארן אייבערשטען, און ער קען זיך געפינען אינעם בית המדרש, און ער קען ערציען זיין שטוב זאל זיין בדרכי התורה, דארף ער געבן א מזמור און א דאנק פארן אייבערשטען.

און אויף דעם בעהט מען, במוצאי מנוחה קדמנוך תחלה, הט אונך ממרום יושב תהלה, לשמוע אל הרנה ואל התפילה. מיר געבן קודם א רנה פארן אייבערשטען, אז דער באשעפער האט אונז געגעבן די זכיה אז מיר זענען פון די וואס במוצאי מנוחה קדמנוך תחלה, מיר געפינען זיך אין בית המדרש, מיר דאווענען פארן אייבערשטען. עס איז א רנה וואס מיר געבן קודם פארן אייבערשטען, און נאכדעם קומען די תפילות וואס מען בעהט.

די הייליגע ספרים טייטשן, הב לן שאילתון ובעותין, געב אונז דעם כח, 'שאילתון', מיר זאלן קענען בעטן, 'זבעותין' מיר זאלן קענען פארלאנגען פונעם אייבערשטען. דער באשעפער זאל געבן די ריכטיגע ווערטער אינעם מויל, מען זאל קענען מתפלל זיין, שתהיה תפילתי שגורה בפי, אז די תפלה זאל קומען פון אינעווייניג פון טיפן הארץ. אין הייליגע ספרים שטייט, שגורה איז א לשון שגור תנורא, אנצינדן א פייער, עס זאל זיין תפילתי שגורה בפי, עס זאל קומען מיט א ברען, די תפילות זאלן קומען פונעם גאנצן הארץ פארן אייבערשטען.

דער אייבערשטער זאל מקבל זיין אונזערע תפילות לרחמים ולרצון, מיר זאלן זוכה זיין אז דאס יאר וואס קומט אויף אונז זאל זיין א פרייליך יאר און א לוסטיג יאר, יעדער זאל געבענטשט ווערן מיט א כתיבה וחתימה טובה. דער עיקר וואס מען דארף מתפלל זיין, אז עס זאל זיין תכלה שנה וקללותיה, דער באשעפער זאל שוין ארויסנעמען דעם כלל ישראל פונעם גלות, און מיר זאלן זוכה זיין צו הרמת קרן התורה, זוכה זיין צו זעהן מיט אונזערע אויגן, ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים, בביאת בן דוד, במהרה בימינו אמן.

פאר אביסל התבוננות, מאכען א חשבון הנפש, איבערטראכטן ווי אזוי גייט אדורך מיין יאר, ווי אזוי פיר איך זיך אויף, ווי אזוי בין איך מחנך מיינע קינדער, וואס זעהען זיי ביי מיר, וואס האבן זיי זיך צו לערנען פון מיר, צו לערנען זיי זיך פון מיינע מעשים, איז דא וואס עס איז זיי מחנך צו גוטס, צו ח"ו פארקערט.

מען ווייסט דאך אז די נסיונות היינט איז זייער שווער, דורך די היינטיגע כלים וואס איז דא. סוף כל סוף מען פאלט אדורך יעדער איינער, וויפיל מען היט זיך, איז זייער שווער זיך צו היטן. אבער על כל פנים אין די טעג דארף זיך יעדער מאכן גדרים וסייגים, כאטש מיט עפעס צוצוגיין, עפעס נאנטער קומען צום אייבערשטען.

און אז מען איז מתפלל, און מען בעט פונעם אייבערשטען, זאל מען נישט מזלזל זיין אין אונזערע תפילות, וואס איז שוין ווערד מיין תפלה וואס איך דאווען, וואס איז עס א נפקא מינה פארן אייבערשטען, איך ווייס דאך ווי אזוי איך זעה אויס. יעדע תפלה וואס א יוד איז מתפלל, האט א געוואלדיגען כח, סיי ווען ער דארף בעטן אויף כפרות עונות, איז יעדע תפלה א קרבן וואס ער ברענגט פארן אייבערשטען. און אויב ער טוט תשובה, איז עס נישט קיין זבח רשעים, דאס איז מכפר אויף אלעם.

עס קומט דאך א נייע יאר, מען האפט דאך אויפן בעסטן, אז עס זאל זיין תכלה שנה וקללותיה, און תחל שנה וברכותיה, מרבה זיין בתפלה פארן אייבערשטען, בעטן אז די קומענדיגע יאר זאל זיין א גרינג יאר, פאר זיך און פאר די גאנצע וועלט, און אלעס וואס מען דארף האבן דערצו.

דאס איז די טעג וואס דער אייבערשטער האט אונז געגעבן, אונז דארף מיר געבן א מזמור לתודה, אונז דארף מיר געבן א דאנק פארן אייבערשטען, אז דער באשעפער גיט אונז די מעגליכקייט וואס נישט יעדער איז זוכה דערצו. דאס איז אין כלליות. אין בפרטיות איז יעדער יוד וואס האט די זכיה אז ער קומט אין בית המדרש דאווענען פארן אייבערשטען, פאר דעם אליין קומט זיך א מזמור פארן רבונו של עולם. א גרויס חלק פון כלל ישראל האט עס נישט, א גרויס חלק פון כלל ישראל איז ליידער

הגליון הנה נתנדב על ידי

<p>מוה"ר ר' שלום ראזענפעלד הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בהולדת בנו למול טוב</p>	<p>לזכרון נשמתו הטוהרה של כ"ק מרן רבינו עזריאל יהודה ב"ר יעקב זצוק"ל אב"ד וו"מ דקהלתנו הק' נסתלק בשמי מרום ביום א' דראש השנה תשנ"ב לפ"ק</p>	<p>מוה"ר ר' יואל ברא"ש פייערוערקער הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בהולדת בנו למול טוב</p>		
<p>מוה"ר ר' יוחנן לויבער הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בתגלחת בנו למול טוב</p>	<p>הרב ר' אברהם צבי וואזנער שליט"א לרגל השמחה השרויה במעונו בתגלחת בנו למול טוב</p>	<p>מוה"ר ר' יעקב יהודה פליישמאן הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בהכנס בנו לעיל התורה והמצות</p>	<p>מוה"ר ר' יהודה מארקאוויטש הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בהולדת בנו למול טוב</p>	<p>מוה"ר ר' משה נתנאל פרענקל הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בהולדת בנו למול טוב</p>